

LÁTJÁTOK

ifjúságom már tüzes trónon
falni fogtok Dózsa-húsomból
falni fogtok bár lesütött
szemmel álltok
a tilalomtáblák között
mert máglyává gyúlik a nyár
s tüzet gyújt az ősz
e kannibál

ki az aki
kísérteni meri még
az éjszakák dörömbölő
vad örömét
mikor az ének
a fojtogatott torokból kiszáll
s a hajnal véres szemmel visszanéz
de te szállsz szép madár

POLNER ZOLTÁN

Meghalhatok immár,
búcsú nélkül is elmehetek innen,
elmehetek a földről,
nekivághatok a végtelen
féhér erdőinek
arcomat szoríthatom
az utak porszakállához,
létem lombokat növesztő
gyökér:
állok kórházi ágyadnál
fiatalon, a férfikor örömeivel.
Sötétlenek szemed alatt
a gyötrődés bevérzett
félholdjai.

Füledt füzesek
emlékszenek ránk. Szenesedő
kenyérhéjként füstölögnek
az összeégett partok
a folyó két oldalán.
Fekszünk egymásra zuhanva,
eljegyezve egymást tüzes
keszkenővel, hogy belesajdulnak
szétfeszített combjaid.
Karomon: fogaiddal tetovált kiáltás.
Hiába simogatsz már
forró leheleteddel.
Mi lett velünk, mondd?
Mi lett velünk?

látjátok
a mesék bitang serege szerteszéledt
pacsirtákból
röppennek denevérek
kígyóvá-tekeredik a gyökér
s az ekevas karddá-lenni akar
kuvik rikolt a jegenyén
címkézett áru a dal

mégis
az éj neszéből
ki kell hallani a jövő zaját
s a félig-álmodott
éneket csillaggá-kiáltani
míg a fák csúcsáról
szárnyaszegetten
aláhanyatlik a fekete angyal

TEREMTÉS

Dühös szeretkezéseink
égő csipkebokor az éjszakában,
lángpallós a csontórlő
zöldpenész-sárkány ellen,
ezüst tajtékú kürtszó,
különben felfalnának a rögök,
a föld legmélyére mosnának
az esők. Nem menthető másképp
pusztulásunk. Nem menthető a test
egyszer volt legendája.
Minden szerelmes
dulakodásunk
gyöngyházveretű kés
az elmúlás szívében.

Tűnődéseid
befalazva rég csendek
tornyába.
Fénybe, árnyba.
Ujjaidnak kolostorába.
Parányi kéz és láb
gyűrődések remegnek át
hasadon: mozgásfoszlányok,
riadt hullámbóbiták.
És eljön a köldökszinóron
lebegő születés, a magzatvíz-mélyből
kibukó titok.
Vér és verejték vagy,
csupa félelem vagy.

Jaj, te szegény, megviselt
kismama: csontodig fáj
a fájdalom. De nélküle
elzuhanál, megfeketednél
mint villámtól sújtott.
Kiforgatnának az évek.
Elapasztanák könnyeid. Ūlnél
az öregség csöndjében
és rádöbbsennél, hogy nincsen
irgalom. Süket évszakokkal
aláztál meg. Megaláztalak.
Toluló, lágy szavak
vérröge torkunkban,
sohasem mondott szavaké.

Életem: körülült
asztalok öröme ma már.
Magadat
kínokba ezért veretted,
felfeszíteni
ezért kellett csontjaid
pántját s a szerelmet,

amely felajánlkozott: leköpni.
Ringyót csinált belőled
volna és belőlem állatot.
A lét a törvény, az érthető,
a mitőlünk szép és igaz,
a sorsunktól terhes
origók folyamatossága.

Csontig tűzpalástban,
deres ingnél fehérebben
ünneplőben, feketében.
Szesszel
ujjongásig felvirágozva
mintha menyegzőre
mintha bálba,
könnyesen
a meghatottságtól,
de mindörökre
itthon a földön:
állok kórházi ágyadnál
fiatalon, a férfikor
örömeivel.

LADÁNYI MIHÁLY

NÉZLEK

Nagymellű Lány

tekints reám a filmplakátról
Egy körúti mozi előtt ülök és várok a
csemetésre
várom hogy jársz-kelsz a mozivásznon és
televiháncolod az estet

Szentséges riszálásodra várok

ezer karám terelt hozzád ma is

Nagymellű Lány

szabadíts meg a mindegy mitől mikor a
hadvezérek
már odabigyesztették autogramjukat a
halottak névsora alá a híradóban

nézz rám

itt ülök majd a tizenkettedik sorban és
nézlek
mikor az álmatag protokollfogadásokon
koccintanak a híradóban
ülj két szendvicsestál közé és világítson
a térded

Ó Nagymellű Lány
villogtasd meg

fényre éhes tekintetem előtt
alsóneműdet!